

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **A. Z.**, zast. Mgr. Alenou Holubkovou, advokátkou, se sídlem Revoluční 762/13, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2018, č. j. MV - 157433-5/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 4. 2021, č. j. 15 A 156/2018 - 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaná shora označeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 11. 2016, č. j. OAM-32453-53/DP-2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, v níž namítl, že správní orgány pochybily, když žádost žalobce o prodloužení povolení k pobytu zamítly z důvodu neplnění účelu pobytu na území a naplnění skutkové podstaty jiné závažné překážky

pobytu cizince na území. Pojem „závažná překážka“ je neurčitý právní pojem, který by měl být vykládán v souladu s argumentem „*in dubio pro mitius*“, což znamená, že pokud právní úprava umožňuje svojí nejednoznačností několik možných výkladů a postupů, nelze aplikovat takový výklad, který jde k tíži účastníka řízení. Za jinou závažnou překážku pobytu nemůže být vydáváno to, že se žalobce v důsledku své podnikatelské činnosti zdržuje na území České republiky sporadicky. Správní orgán se zcela nedostatečným a nepřezkoumatelným způsobem zabýval naplněním pojmu závažné překážky pobytu. Žalovaná totiž neuvedla, jak vykládá pojem překážka pobytu a zda jej vykládá v souladu s tím, jak ho právní řád užívá, ani neobjasnila, jak rozlišuje mezi překážkou závažnou, a překážkou, která závažná není. Napadené rozhodnutí tak nese znaky libovůle. Žalovaná se dále nedostatečně vypořádala s existencí společenských vazeb žalobce v České republice. Postupem žalované tedy došlo k porušení základních zásad správního řízení a cizineckého zákona.

[3] Krajský soud v Ústí nad Labem označeným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů nejsou nepřezkoumatelná. Správní orgány popsaly skutkový stav, ze kterého vycházely, specifikovaly právní úpravu, kterou pro rozhodnutí ve věci použily, žalovaná se pak vypořádala s odvolacími námitkami žalobce a rozvedla úvahy, kterými byla vedena při vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaná se dále v napadeném rozhodnutí dostatečným a zcela přezkoumatelným způsobem zabývala tím, zda je možné v dané věci zjištěné skutečnosti na straně žalobce jakožto žadatele o pobytové oprávnění považovat za „jinou závažnou překážku pobytu cizince na území“. Při výkladu tohoto neurčitého právního pojmu vycházela zejména z rozsudků NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, a ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, podle kterých takovouto jinou závažnou překážkou pobytu může být i nenaplnění účelu předchozího pobytu.

[4] Bylo na žalobci, aby správním orgánům sdělil a doložil relevantní informace a uváděl konkrétní tvrzení vztahující se k dopadům rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se zabýval zejména správní orgán I. stupně, který vycházel z údajů uvedených v tiskopisu žádosti a výpisu z evidence cizinců, podle kterých byl žalobce rozvedený a měl nezletilého syna, který nepobýval na území České republiky. Žalobce byl držitelem pobytového oprávnění od roku 2011, bylo však zjištěno, že minimálně v letech 2013 až 2015 na území České republiky pobýval pouze nepatrnou část roku. Není tudíž reálné, že by jeho vztah k zemi původu byl zásadně narušen. Žalobce dne 12. 2. 2016 při výslechu uvedl, že neprodloužení pobytu bude mít dopad do jeho soukromého a rodinného života, neboť plánuje žít a bydlet s paní B., která by do Ruska odjet nechtěla. Uvedl, že s paní B. bydlí na adrese, a to od 10. 2. 2016. Na žádost správního orgánu I. stupně provedla policie na této adrese pobytovou kontrolu. Dne 12. 8. 2016 zjistila, že žádný ze zvonků činžovního domu nebyl označen jménem žalobce ani paní B. Sousedé na zvonění nereagovali. Totéž se opakovalo dne 15. a 16. 8. 2016. Správní orgán I. stupně s ohledem na zjištění, podle kterého je žalobce schopen vykonávat práci ze zahraničí převážnou část roku, považoval tvrzení žalobce za neopodstatněné. S ohledem na povahu řízení a aktivitu žalobce, který údajně společenské vazby na území České republiky konkrétním způsobem nenamítal v podaném odvolání ani v žalobě, soud považoval posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí provedené žalovanou, který se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, za zcela dostatečné a správné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl výše uvedený rozsudek krajského soudu kasační stížností, přičemž v ní zopakoval žalobní body, vzhledem k tomu, že se krajský soud ztotožnil se závěry správních orgánů. K tvrzení žalované, že stěžovatel dlouhodobě nepobýval na území České republiky, a neplnil tak účel povoleného pobytu, stěžovatel poukázal, že dle tehdy platného znění zákona o pobytu cizinců stěžovatel neměl zákonem uloženou povinnost pobývat na území nepřetržitě. To, že stěžovatel účel pobytu plnil, vyplývá z toho, že stěžovatel ve společnosti ANVANIT s.r.o. i přes svou nepřítomnost působil, tedy společnost řídil, když převážná část klientů byla právě z Ruské federace. Správní orgány by měly posuzovat splnění závažné překážky u jednotlivých případů zvlášť podle konkrétního skutkového stavu. Správní orgány pochybily, když žádost stěžovatele zamítly z důvodu neplnění účelu pobytu na území a naplnění skutkové podstaty jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Stěžovatel poukázal na rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 - 62, který se týkal nepřipustného formalismu.

[6] Zákon nedefinuje, co je třeba rozumět pod pojmem „jiná závažná překážka“. Jedná se o neurčitý právní pojem, který by měl být vykládán v souladu s argumentem „*in dubio pro mitius*“. To znamená, že v případě kdy právní úprava umožňuje svoji nejednoznačností několik možných výkladů a postupů, nelze aplikovat takový výklad, který jde k tíži účastníka řízení. Za závažnou překážku pobytu nemohlo být vydáváno to, že stěžovatel se v důsledku své podnikatelské činnosti zdržoval na území České republiky sporadicky. Správní orgán se přitom zcela nedostatečným a nepřezkoumatelným způsobem zabýval naplněním pojmu závažné překážky pobytu. Žalovaná neuvedla, jak vykládá pojem překážka pobytu a zda jej vykládá v souladu s tím, jak ho právní řád užívá, ani nijak neobjasnila, jak rozlišuje mezi překážkou závažnou a překážkou, která závažná není. Napadené rozhodnutí tedy nese znaky libovůle. Žalovaná pak porušila § 2 odst. 3 a § 3 správního řádu, jelikož nepostupovala tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, protože je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaná nezjistila všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, kterým je v tomto případě zájem na řádném výkonu veřejné správy. Postupem žalované došlo k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozsudku krajského soudu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] K námitce nepřekoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně touto vadou zjevně netrpí (k nepřekoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, či ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013 - 21). Správní orgány se totiž zcela dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci naplněním pojmu závažná překážka pobytu stěžovatele na území České republiky (srov. s. 5 – 6 prvostupňového rozhodnutí a s. 5 - 7 rozhodnutí žalovaného). V rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu správní orgány aplikaci tohoto neurčitého pojmu odůvodnily a vysvětlily, že závažnou překážku spatřují v dlouhodobém neplnění účelu pobytu. Jednání stěžovatele podřadily pod tuto skutkovou podstatu na základě zjištění získaných z jeho výpovědi učiněné v rámci ústního jednání a dalších podkladů založených ve správním spisu. Hlavním důvodem byla skutečnost, že stěžovatel v době platnosti původního povolení k dlouhodobému pobytu ve značném rozsahu neplnil na území České republiky účel, k němuž mu byl pobyt povolen. Tímto účelem měla být účast stěžovatele v právnické osobě, avšak z jeho výpovědi i dalších podkladů obsažených ve správním spisu vyplynulo, že žádnou takovou činnost v průběhu platnosti uvedeného povolení na území České republiky neplnil, když se převážnou část platnosti uvedeného povolení na území České republiky ani nezdržoval. Veškeré závěry přitom správní orgány opřely o podklady opatřené v průběhu správního řízení (zejm. protokol o výsledku stěžovatele ze dne 12. 2. 2016, č. j. OAM-32453-21/DP-2015; protokol o výsledku svědka ze dne 12. 2. 2016, č. j. OAM-32453-19/DP-2015, kopie cestovního pasu stěžovatele), obecná námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu je tedy rovněž nedůvodná.

[11] Jádrem sporu představuje otázka, zda správní orgány postupovaly správně, pokud zamítly žádost stěžovatele o prodloužení dlouhodobého pobytu z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu stěžovatele ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

[12] Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.*

[13] Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*

[14] Podle § 37 odst. 2 písm. b) *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (podtržení doplněno).*

[15] Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území (podtržení doplněno).*

pokračování

[16] V daném případě byl stěžovateli povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání v období od 7. 11. 2013 do 7. 11. 2015. Prvostupňovým rozhodnutím mu však nebyl tento pobyt prodloužen, což potvrdila žalovaná napadeným rozhodnutím. Oba správní orgány vyšly ze shodného skutkového i právního posouzení věci a žádost stěžovatele o prodloužení jeho dlouhodobého pobytu za účelem podnikání zamítly s odkazem na shora citovaný § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců – konkrétně z důvodu zjištění tzv. „jiné závažné překážky“ pobytu stěžovatele na území České republiky. Tu spatřovaly v tom, že stěžovatel svůj předchozí pobyt v letech 2013 až 2015 nevyužíval, resp. nenaplnil, pokud pobýval na území České republiky pouze sporadicky (mimo území pobýval v souhrnu 694 dnů z posuzovaného období 731 dnů), přičemž účel pobytu, tj. podnikání na území České republiky, fakticky neplnil, což vyplývá z podkladů shromážděných během správního řízení.

[17] Nejvyšší správní soud předně připomíná, že „[z]ákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány“ (viz rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81). Na právě uvedený závěr navázal zdejší soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 Azs 84/2014 - 37, ve kterém vyslovil, že „[s]myslu povolení pobytu za určitým účelem by se přičila situace, kdy by cizinec po většinu doby platnosti povolení k pobytu účel pobytu neplnil a teprve v době zahájení řízení směřujícího ke zrušení jeho povolení k pobytu by své porušování zákona napravit. Uznání takové „účinné lítosti“ by jen podporovalo vypočítavé jednání směřující k nedodržování zákona. I z toho důvodu je třeba zákonný text „jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno“ chápat tak, že cizinec je povinen plnit účel, pro který mu bylo vízum či povolení k pobytu uděleno, zásadně po celou dobu svého pobytu“ (podtržení doplněno).

[18] Nejvyšší správní soud se již několikrát zabýval případy, kdy správní orgány odůvodnily svá negativní rozhodnutí odkazem na jinou závažnou překážku pobytu, např. v rozsudcích ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, ze dne 30. 1. 2013, č. j. 9 As 117/2012 - 35, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3 As 14/2013 - 28, a ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 - 35). Ve všech těchto případech se jednalo o situace, kdy cizinec žádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, resp. za účelem účasti v právnické osobě, tj. obdobně jako tomu bylo v posuzované věci. Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích posuzoval situace, kdy správní orgány považovaly za závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky skutečnost, že v době platnosti předchozího povolení k dlouhodobému pobytu neplnil cizinec jeho účel. Uvedená skutečnost byla důvodem pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, resp. pro zrušení takového povolení. Závěry vyplývající z citované judikatury lze přitom aplikovat na nyní projednávanou věc, kdy stěžovatel po většinu doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (konkrétně 694 dní ze 731 možných), pobýval mimo území České republiky a fakticky neplnil účel povoleného pobytu, kterým bylo podnikání – účast v právnické osobě. Z podkladů opatřených správními orgány během správního řízení je přitom zřejmé, že podnikatelské činnosti na území České republiky se stěžovatel fakticky nevěnoval, když nejen že na území České republiky po většinu doby povolení pobytu nepobýval, ale ani nebyl

s to prokázat existenci obchodních vztahů plynoucích z jeho podnikatelských aktivit na území České republiky (srov. zejména s. 4 protokolu o výsledku stěžovatele a kopie cestovního pasu stěžovatele). V údajném sídle společnosti, jíž měl být stěžovatel jednatelem, přitom nebyly zjištěny žádné kontaktní osoby a stěžovatel sám přiznal, že v tomto sídle fakticky sídlo společnosti není, nejsou zde žádné dokumenty týkající se podnikání stěžovatele, nýbrž se jedná o byt, navíc obývaný jinými lidmi, kteří s činností společnosti, v níž má být stěžovatel jednatelem, nemají nic společného (srov. zejm. s. 3 protokolu o výsledku stěžovatele a s. 3 - 4 protokolu o výsledku svědka – paní I. E.).

[19] Stěžovatel tedy po většinu původně stanovené doby pobytu fakticky podnikatelskou činnost na území České republiky nevykonával, přičemž „[n]eplnění účelu předchozího pobytu (faktické nevykonávání podnikatelské činnosti) po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno vízum k pobytu za účelem podnikání, je závažnou překážkou pobytu cizince na území, která je podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky“ (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010 - 50, č. 2951/2014 Sb. NSS; podtržení doplněno). Správní orgány ani krajský soud tedy nepochybily, pokud dospěly k závěru, že k prodloužení dlouhodobého pobytu stěžovatele brání jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, přičemž tato překážka nespočívala pouze v samotné krátkodobosti předchozího pobytu stěžovatele na území České republiky, ale zejména v neplnění účelu, pro který byl původní pobyt povolen (srov. *a contrario* rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2018, č. j. 5 Azs 82/2016 - 29).

[20] K obecným námitkám stěžovatele stran tvrzeného zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatele Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem zdůrazňuje, že bylo na stěžovateli, aby správním orgánům sdělil a doložil relevantní informace a uváděl konkrétní tvrzení vztahující se k dopadům předmětného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. V kasační stížnosti však obdobně jako v žalobě žádné konkrétní důvody spočívající v tvrzeném zásahu stěžovatel neuvedl. Přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele se přitom správní orgány dostatečně zabývaly, přičemž vycházely z podkladů opatřených v průběhu správního řízení. Dospěly však k závěru, že napadené rozhodnutí je přiměřené (srov. zejm. s. 6 - 7 prvostupňového rozhodnutí a s. 8 rozhodnutí žalované). Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, když z podkladů obsažených ve správním spise nevyplývají žádné skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele. Obecnou námitku nepřiměřenosti tedy zdejší soud shledal nedůvodnou.

[21] Co se týče formulace kasačních námitek, považuje zdejší soud závěrem za nezbytné podotknout, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. přiměřeně rozsudky NSS ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Jinak řečeno, pro výsledek kasačního řízení je rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Pokud stížnostní námitky vznáší toliko v obecné rovině, aniž by navíc konfrontoval závěry krajského soudu a uvedl k nim pádné protiargumenty, může

pokračování

zdejší soud na tyto kasační body reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti. O případ, kdy se kasační námitky pohybují na samé hranici věcné projednatelnosti, jde i v nyní posuzované věci (srov. též rozsudek NSS ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 Afs 152/2016 - 24).

[22] Nejvyšší správní soud se proto ze všech uvedených důvodů plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, že správní orgány postupovaly správně, pokud žádost stěžovatele o prodloužení dlouhodobého pobytu zamítly z důvodu existence jiné závažné překážky pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. K obecně formulovaným námitkám stran porušení § 50 odst. 3 správního řádu zdejší soud pouze stručně konstatuje, že z výše uvedeného je patrné, že správní orgány zjistily všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Odkaz stěžovatele na rozsudek zdejšího soudu ze dne ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 - 62, Nejvyšší správní soud shledal nepřipadným, neboť z výše uvedeného je patrné, že v posuzovaném případě se správní orgány ani krajský soud žádného přepjatého formalismu nedopustily, ale postupovaly plně v souladu s dikcí zákona o pobytu cizinců a související judikaturou kasačního soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[24] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalované v něm žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu